

— Да се опростиме. Азъ може тази нощъ да замина.

— Не е ли рано?

— Не е. Пенчо ме вика.

Легна бабичката вечеръта, и на утрото не стана да подкладе гърнето.

Дѣдо Илийко се слиса. Излѣзе отъ кжщи и влѣзе въ кръчмата. Залегна на една маса и половинъ година не стана. Воловцитѣ му изпусналѣха, двора му обрасна съ буренакъ, силенъ вѣтъръ гѣтна вратията му, той не се наведе да я вдигне. Нощемъ люцкия закъснѣлъ по къра добитъкъ се прибираще да ношува въ градината му, подъ черешитѣ. Запи се горкия старецъ и нивкитѣ отидоха. Остана му само една. Тогава се намѣсиха съседитѣ:

— Дѣдо Илийко, стига! Какво ще правишъ. Я глей каква хубава влага дими надъ полето. То се обистрило едно време за сеидба, дето по-добро не може. Я впрегни воловетѣ, че иди да прѣснешъ две три шѣпи зърно. Лѣтосъ като харизано ще ти дойде.

Стареца сложи ржка надъ чело и погледна полето. Едно угаснало вжгленче въ душата му се размърда и той се накани. Впрегна колесарката една сутринъ и отиде да оре. Цѣлъ день се чудѣше, защо нѣма орачи наоколо, и не му идѣше на ума, че е света недѣля. Когато вечеръта се върна, не наиде кжщата си. Тя бѣше изгорѣла.

Като се заниже злото — нѣма край.

Дѣдо Илийко се сепна. Позна, че е разсърдилъ дѣда Господя. Тѣй не може. Продаде нивката си, взе малко сребро и се запретна, че си направи накрай село една колиба. Прибра се въ новото жилище и седна тамъ, доде пролѣтъ запролѣти. Когато пролѣтъ запролѣти и надъ колибата минаха ято щъркели, той отиде